

[Flygaard]

slag som det foreliggende. Vi tror ikke, der kommer så forfærdelig meget ud af det.

Glistrup (FP):

Den emnereds, vi her diskuterer, er særdeles central for fremskridtspartiet. Den stærkeste enkeltmotivering til fremskridtspartibevægelsens oprettelse var nemlig de erfaringer, man havde gennem 1960erne, den elendige måde, hvorpå man i 1960erne styrede eller søgte at styre de offentlige, skatteyderbetalte udgifter. Vi så, hvordan socialdemokraterne og de radikale i årene 1960-66 stort set bare sad og gav de organisationer, der råbte højest, flere og flere bevillinger. Så kom det røde kabinet, hvor det var de stærke damer, der sad der et par måneder – Hanne Reintoft m. fl. – og fik væltet nye udgifter ud. Så kom den anden side af det daværende folketing til under anførsel af det konservative folkeparti med konservative finansministre, og så eksploderede alle udgifter, fordi de skulle købe stemmer overalt, medens de to andre regeringspartier, venstre og de radikale, bare støttede hele vejen igennem. Det gik på dårligste beskub med udgiftsudviklingen, og forklaringen var så ganske tydeligt, at der var et dårligt menneskemateriale i folketinget i 1960erne, for i den generation, som blev folketingsmedlemmer og sad og styrede i 1960erne, gik alle de gode mennesker ud til erhvervslivets mange interessante udfordringer, til professionelt arbejde, og så blev de dårlige tilbage og kom ind i folketinget. Så blev fremskridtsbevægelsen dannet, for at man kunne få ordentlige mennesker ind i folketinget, og for at man kunne nå frem til at få en styring på de offentlige udgifter, sådan at der virkelig blev planlagt og tingene blev lagt til rette.

Så har vi altså set, at det i løbet af 1970erne ikke er blevet bedre med styringen af de offentlige udgifter, og vi måtte altså vente på, at udviklingen nu kunne gå i den rigtige retning. Derfor var det, der pinte mest ved ordførernes taler i dag, den måde, hr. Camre behandlede forslaget på, for det er faktisk hr. Camre, der er hovedårsagen til, at forslaget kommer frem igen på nuværende tidspunkt, for i hr. Camres indlæg under finanslovedebatter i de senere par år har vi øjnet, at der dog trods alt nu var ved at komme noget bedre frem end den elendighed,

der havde præget arbejdet specielt fra tingets største partis side med hensyn til finansforholdene i 1960erne og 1970erne.

Så kommer hr. Camre med et indlæg som det, han præsterer i dag, hvor han bare stort siger: det her er jo helt fjollet, for det går bare ud på en legen tænk-på-et-tal. Ja men det er jo netop det centrale, hr. Camre, at vi skal til at tænke, for det, der er sket hidtil i finanslovgivningen, er jo, at man overhovedet ikke har tænkt, men er kommet til et eller andet samlet tal uden den mindste skygge af tankevirkosomhed, bare fordi man har bøjet sig for forskellige pressioner. Derfor er det bestemt ikke nogen grund til hånligt at afvise et forslag, fordi det er baseret på, at de mennesker, der vælges ind i folketinget, skal til at tænke over, hvor mange skatteyderpenge de nu giver sig til at anvende, og hvordan pengene nærmere skal fordeles.

Skal vi virkelig nå frem til en løsning, hvor vandene får lov til at skille sig politisk, skal det tal, man får lagt sig fast på, komme på et nogenlunde tidligt tidspunkt, for det er selvfølgelig helt oplagt, at der er nogle grupper og nogle partier i folketinget, der mener, at der skal bruges flere penge, og nogle, der mener, at der skal bruges færre penge. Dette forslag er aldeles neutralt imellem dem, der vil bruge flere penge, og dem, der vil bruge færre penge, men man skal bare vide, hvor mange midler der alt i alt skal bruges.

Hr. Wilhjem har selvfølgelig ret, når han indvender, at man kan risikere at komme i den situation, at det viser sig, at det tal, man har fastlagt et års tid før finansåret begynder, alligevel ikke kan holde. Det kan man selvfølgelig tænke sig at komme ind på, og jeg skal da meget gerne medgive hr. Wilhjem, at det i 1970erne vel nok mest aktuelle eksempel i så henseende var dengang, da venstre og socialdemokratiet i sommeren 1974 skabte arbejdsløsheden og dermed altså skabte en fuldstændig ændret økonomisk situation. Der ville det tal sikkert være blevet ændret, men dette at man altså kan påvise, at det sikkert ville være blevet ændret ved den slags ganske specielle lejligheder – altså inden for de sidste 35 år formentlig kun i året 1974 – er ikke nogen indvending til totalt at forkaste det. Vi har da også en vis erfaring for, at hvis dette her minder om noget, vi har nogen steder, er det forsvarsforligene, og vi kan – bevares ud fra forskellige forudsætninger – diskutere,